

[Holstein.]

Ja-ah, det, jeg har bebrejdet den højtærede Regering, og som jeg har bebrejdet den nu i 1½ Time, det er jo det, at den har været urimelig mild mod een Embedsmand og urimelig streng mod to andre. Det er noget helt andet end at være streng mod tre Embedsmænd. Nej, den højtærede Regering har kun været streng mod de to og faret med uhørt Lempe overfor den ene. Den har slaæet disse tre Embedsmænd fuldstændig sammen i den Reprimande, den har udstedt til Offentligheden. Man kan ikke forlange, at den danske Befolkning og det danske Publikum skal sidde og granske hele Rigsadvokatens Rapport og Forhør. Den læser den højtærede Regerings Reprimande, og saa maa den nødvendigvis faa det Indtryk, at de tre Embedsmænd efter Regeringens Formening er lige dadelværdige eller lige lidt dadelværdige, det maa den faa, den er henvendt ganske ens til dem alle tre. Det er det, jeg har angrebet, det er det, jeg har kritiseret som en af de værste Anker, der kan rettes baade mod den højtærede Regerings Fremgangsmaade og mod den Afgørelse, den højtærede Regering har truffet i denne Sag.

Naar den højtærede Handelsminister saa siger, at jeg har kun anført alt, hvad der kunde siges mod Departementschefen, medens jeg slet ikke har anført noget af det, der kunde anføres til hans Undskyldning, vil jeg dertil sige, at alt, hvad der kunde anføres til hans Undskyldning i et Dokument, som overhovedet skal kunne kaldes et Retsdokument, det er blevet anført. Jeg har netop villet anføre alt det, som ikke tjener til hans Undskyldning, alt det, som gør ham angribelig, alt det, som gør, at han i mine Øjne er ukvalificeret, ikke fordi jeg har noget imod Hr. Dalhoff personlig, men fordi jeg mener, at hans Undladelser og hans Forsømmelser er af en saadan Beskaffenhed, at for hans Embedes Skyld, for det store Embedes Skyld i Handelsministeriet, burde den Mand ikke længere være Departementschef.

Naar den højtærede Handelsminister endvidere paastaar, at det er ganske ligegyldigt, hvad den højtærede Regering havde gjort i denne Sag, for det vilde være blevet kritiseret sønder og sammen alligevel, vil jeg sige, at den Insinuation rammer ikke

i fjerneste Maade mig, for jeg har netop søgt at paavise, paa hvilke Maader den højtærede Regering kunde være gaaet frem i denne Sag, uden at den vilde have været saa angribelig, som den er, ja, uden at den overhovedet vilde have været angribelig. Den kunde have taget en almindelig Rets-sag efter Straffelovens § 143, den kunde være gaaet frem efter Tjenestemandsløvens § 17, og den kunde endelig, hvis den mente, at der retligt ikke var noget som helst at bebrejde Departementschef Dalhoff, have givet ham en intern Reprimande, og den kunde have afskediget ham med Pension som uegnet til sit Embede, saaledes som Simon Koch blev afskediget af socialdemokratiske kommunale Ledere, og den kunde have forflyttet ham; der er saaledes mange Maader, den kunde være gaaet frem paa, baade hvis den vilde være gaaet Retsvejen, og ogsaa hvis den vilde være gaaet rent administrativt til Værks. Men ingen af de Veje, der havde været naturlige, rimelige og uangribelige, er den gaaet, den er gaaet den mest vilkaarlige, den mest usædvanlige Vej, som man nogen Sinde fra en Regerings Side er gaaet i en Sag af denne Beskaffenhed. Derfor kan jeg for mit Vedkommende fuldstændig slutte mig til den Henstilling — jeg tvivler heller ikke om, at det er en Opfattelse, der enstemmigt deles af det konservative Parti —, som fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre: At ved den Reprimande, her er offentliggjort, kan den højtærede Regering ikke lade det bero, hverken for de to Embedsmænds Vedkommende eller for Departementschefens Vedkommende, hvis den i det almindelige Om-dømme skal staa som en Regering, der har forstaaet sit Ansvar og handlet saaledes, som det var rimeligt og retfærdigt.

Naar den højtærede Handelsminister endvidere paastaar, at jeg har hævdet, at Hr. Dalhoff skulde slaas helt og aldeles ned, er det slet ikke rigtigt. At afskedige en Embedsmand med Pension er da virkelig ikke at slaa ham helt og aldeles ned; at foranstalte en Forundersøgelse efter Tjenestemandsløvens § 17 for disciplinær tjenstlig Forseelse er da virkelig heller ikke at slaa en Mand helt og aldeles ned, navnlig ikke, naar man som den højtærede Regering er saa aldeles sikker paa hans Uskyld og Uangribelighed.